

Στη μνήμη της αγαπημένης μου μητέρας Μπέτι Σόντερς
που θα μπορούσε γίνει μια εξαιρετική ντετέκτιβ.

«Ήμουν πολύ νέα, τον αγαπούσα πολύ, δεν είχα μητέρα, ο Θεός με ξέχασε, και παραστράτησα».

Ρόμπερτ Μπράουνινγκ, *Μια Κηλίδα στο Οικόσημο*

«Από τότε ήρθαν φορές που αναρωτήθηκα αν θα ήταν καλύτερα για τη μικρή Έμιλι να την είχε ρουφήξει το νερό μπροστά στα μάτια μου εκείνη τη μέρα· και που απάντησα, ναι, θα ήταν καλύτερα».

Τσαρλς Ντίκενς, *Ντέιβιντ Κόπερφιλντ*

Ήταν ένα ηλιόλουστο πρωινό του Οκτωβρίου με ελαφρύ αεράκι, και φτιάχναμε με την κυρία Μπέντλεϊ πίτα με κουνέλι στην κουζίνα του υπογείου. Τα κουνέλια ήταν δώρο του δευτερότοκου γιου της κυρίας Μπέντλεϊ, επειδή χάρη στις ενέργειές μου η κόρη του είχε βρει μια πολύ καλή θέση οικιακής βοηθού στο σπίτι των Μέιμπερι στο Φίντσλι, και όταν ακούστηκε το χτύπημα του ρόπτρου ήμουν μέχρι τους αγκώνες στο αλεύρι.

«Να πάρει!» Η κυρία Μπέντλεϊ άφησε κάτω την πατάτα που έκοβε – αφαιρούσε με ανεξάντλητη υπομονή τα μαυρισμένα σημεία. «Αφού δεν περιμένατε κανένα σήμερα, κυρία». Σηκώθηκε και έριξε μια ματιά από το παράθυρο. «Ο Ουότσον είναι, από το γραφείο του κυρίου Τάισον!» Τα ξέθωρα μάτια της ξαφνικά φωτίστηκαν και ζωντάνεψαν, σαν του σκίουρου. «Να του πω να έρθει κάτω;»

«Ναι, πες του». Συνέχισα να ανοίγω με τον πλάστη τη ζύμη με το λιωμένο λαρδί, πολύ χαρούμενη που δεν με διέκοπτε κάποιος επίσημος επισκέπτης, πράγμα που θα με υποχρέωνε να πλύνω τα χέρια μου, να χτενιστώ και να βγάλω τη χοντρή ποδιά μου. Παρά τα «στενεμένα» οικονομικά μου –αυτή η λέξη πάντα μου θύμιζε κορσέ–, η σύζυγος του εφημέριου θεωρούσε χρέος της να με επισκέπτεται, και συμμετείχα σε αρκετές φιλανθρωπικές επιτροπές με διάφορες ντόπιες κυρίες.

Όλες ήξεραν πόσο στενεμένη ήμουν, αλλά και πάλι θα ένιωθα απαίσια αν με έπιαναν στα πράσα να μαγειρεύω.

«Ελπίζω αυτό να σημαίνει πως ο κύριος Τάισον θέλει να κάνετε πάλι κάποια δουλίτσα». Η κυρία Μπέντλεϊ έγενεψε ζωηρά στον Ουότσον να κατεβεί, νιώθοντας ένα φτερούγισμα προσμονής όταν άκουσα τις μπότες του με τα χοντρά καρφιά να αντηχούν στα σκαλοπάτια. Ο Ουότσον ήταν κλητήρας στο γραφείο του αδελφού μου· το γεγονός ότι τον είχαν βάλει να κάνει τόσο δρόμο από το Λίνκολν'ς Ιν στο Χάμστεντ μπορούσε να σημαίνει μόνο ότι είχε προκύψει κάποια καινούρια υπόθεση.

«Καλημέρα, κυρία Ροντ». Ο Ουότσον έβγαλε το λιγδερό καπέλο του· ήταν ένας κοντόχοντρος άντρας με γκριζα μαλλιά και βραχνή φωνή. Φορούσε ένα πανωφόρι, ίδιο σαμαροσκουτί στην όψη και τη μυρωδιά. «Έχω ένα σημείωμα από τον κύριο Τάισον και θα περιμένω την απάντησή σας».

«Σ' ευχαριστώ, Ουότσον». Τίναξα τα αλευρωμένα χέρια μου και ξεδίπλωσα το χαρτί. «Μπορείς να καθίσεις για λίγο – Μαίρη, πρόσφερε ένα ποτήρι μπίρα».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κυρία Ροντ». Δεν ήταν ιδιαίτερα μεγαλόσωμος, αλλά μου έδινε την εντύπωση ότι γέμιζε το δωμάτιο με την παρουσία του και το σπίτι με τη μυρωδιά ταγκισμένου ταμπάκου. Μετά θα έπρεπε ν' ανοίξω όλα τα παράθυρα.

Το χαρτί περιείχε το γνωστό συνοπτικό μήνυμα: *Αγαπητή Λέτι, προέκυψε ένα ζήτημα. Η άμαξά μου θα φτάσει στις πέντε, δικός σου, Φ.*

Έπιασα το μολύβι και έγραψα μια εξίσου συνοπτική απάντηση: *Αγαπητέ Φ, στη διάθεσή σου, Λ.*

Η διακριτικότητα είναι το θεμέλιο της δουλειάς μου· ο Φρεντ κι εγώ προσέχαμε πολύ τα γραπτά στοιχεία που αφήναμε.

Ο Ουότσον ήπιε τις τελευταίες γουλιές της μπίρας του και, προτού προλάβει καλά καλά να βγει από την πόρτα, η κυρία Μπέντλεϊ ρώτησε με λαχτάρα: «Λοιπόν, κυρία; Είναι καινούρια υπόθεση;»

«Έτσι φαίνεται».

«Δόξα Σοι! Πάω να βγάλω το καλό μαύρο μεταξωτό σας από την ντουλάπα».

«Ναι, Μαίρη, αν έχεις την καλοσύνη».

«Και θα μείνετε στου κυρίου Τάισον για βραδινό», είπε η κυρία Μπέντλεϊ. «Οπότε μπορούμε να κρατήσουμε την πίτα με το κουνέλι για αύριο».

«Μη λες ανοησίες... Εσύ τι θα φας;»

«Θα φρυγανίσω το ψωμί που έχει μείνει, και τυρί· φτάνει και περισσεύει για έναν». Πασπάλισε λευκό πιτέρι και αλάτι στη γαβάθα με το κρέας και τα λαχανικά. «Τι να 'ναι, άραγε, τούτη τη φορά;»

«Κι εγώ αναρωτιέμαι, αλλά ο κύριος Τάισον δεν μου έγραφε λεπτομέρειες, οπότε δεν έχει νόημα να κάνουμε εικασίες».

«Πάντως τα λεφτά έρχονται πάνω στην ώρα, αυτό είναι το σίγουρο – με όσα σας έχουν μείνει δεν θα τη βγάζαμε μέχρι το άλλο τρίμηνο. Η υπόθεση Μπράντσο ήταν πριν από μήνες και δεν πήρατε αρκετά απ' αυτή».

«Ήταν ψιλοδουλειά· εντέλει το μόνο που χρειάστηκε να κάνω ήταν να υποκλέψω μερικά γράμματα». Την άνοιξη που μας πέρασε είχα αποκαλύψει το σχέδιο της μικρότερης κόρης των Μπράντσο να κλεφτεί με τον χοροδιδάσκαλό της. Η δουλειά μου θα μπορούσε να περιγραφεί ως Διαχείριση και Πρόληψη Σκανδάλου – στον αδελφό μου άρεσε να σκαρώνει φανταστικές διαφημιστικές λεζάντες για τις υπηρεσίες μου, όπως Τήρηση Προσχημάτων και Αποκατάσταση Παραβιασμένων Εντολών!»

«Άλλωστε ήταν εντελώς βαρετή», πρόσθεσε η κυρία Μπέντλεϊ. «Ας ελπίσουμε ότι αυτή τη φορά οι αμαρτίες είναι πιο βαριές».

«Μαίρη!»

«Όχι πως θα 'θελα να είναι πιο αμαρτωλός απ' όσο είναι ήδη αυτός ο κόσμος, κυρία, αλλά μια και δεν υπάρχει έλλειψη αμαρτιών, τουλάχιστον ας έρθει και κάποια προς τα δω. Είστε

πολύ πονόψυχη, αυτό είναι το πρόβλημα. Και πολύ κυρία για να ζητήσετε λεφτά, όταν οι άλλοι δεν έχουν τον παραμικρό δισταγμό να σας εκμεταλλευτούν».

Η υπερβολική οικειότητα είναι, φυσικά, πολύ κακό ελάττωμα για ένα μέλος του υπηρετικού προσωπικού· κι αυτή ήταν μία από τις αρχές που έπρεπε να εμφυσήσω πάση θυσία στα μυαλά των κοριτσιών που εκπαιδεύα για οικιακές βοηθούς. «Δεν πρόκειται να γίνεις ποτέ κάτι περισσότερο από πλύστρα αν μιλάς έτσι», τους έλεγα. «Θα γυρίζεις το μαγκάνι μέχρι τη δευτέρα παρουσία». Ωστόσο, η Μαίρη Μπέντλεϊ ήταν κάτι περισσότερο από υπηρέτρια για μένα. Η Μαίρη Μπέντλεϊ ήταν η φίλη που είχα τυφλή εμπιστοσύνη και διέθετε ανεξάντλητα αποθέματα κοινής λογικής· το κοφτερό μάτι της που έπιανε αμέσως την ανθρώπινη ψευτιά είχε αποδειχτεί ανεκτίμητο σε όλες τις υποθέσεις μου.

Ζούσα μαζί της σ' αυτό το στενόχωρο, μαυρισμένο από την καπνιά, άβολο σπίτι στο Χάμστεντ περισσότερο από δύο χρόνια. Τη μέρα που ήρθα να το δω, μόλις είχα χάσει τον άντρα μου και το σπίτι μας στο Μπλούμσμπερι είχε διαλυθεί και πουλήθηκε. Έβαχνα ένα μικρότερο κοντά στον αδελφό μου, στο Χάιγκεϊτ, αλλά εκεί δεν υπήρχε τίποτε ανάλογο που να το αντέχει η τσέπη μου –ο Φρεντ δεν μπορούσε να με βοηθήσει, αφού ο σπάταλος τρόπος που διηύθυνε το νοικοκυριό της η γυναίκα του εξαντλούσε όλο του το εισόδημα– και είχα έρθει στο Χάμστεντ επειδή ήταν πιο ζωντανό από την ήσυχη γειτονιά του αδελφού μου και με πιο προσιτές τιμές.

Η οδός Γουέλ Γουόκ ήταν ένας πολυσύχναστος λαϊκός δρόμος και το σπίτι της κυρίας Μπέντλεϊ βρισκόταν μεσοτοιχία με μια ταβέρνα. Μου φαινόταν αδιανόητο να ζήσω σ' αυτό το ακατάστατο στριμωγμένο σπιτάκι, με τον σματά από τις άμαξες και τα κάρα όλη μέρα. Προσπάθησα να μη φανερώσω την απογοήτευσή μου, και πιστεύω πραγματικά ότι η αλαζονεία δεν συμπεριλαμβάνεται στα ελαττώματά μου, εκείνη τη στιγμή όμως, εκείνο το υγρό πρωινό του Φεβρουαρίου,

συνειδητοποίησα πόσο πολύ είχα ξεπέσει. Ο Ματ θα ένιωθε θλίψη αν με έβλεπε. Είχα φανεί τόσο γενναία όσο περίμεναν όλοι από μένα, όμως υπήρχαν κάποιες φορές που η λαχτάρα μου γι' αυτόν και η αίσθηση της μοναξιάς που μου δημιουργούσε η απουσία του, με τρυπούσαν σαν μαχαιριά.

Μια μικρόσωμη αδύνατη γυναίκα άνοιξε την πόρτα του σπιτιού που δεν προμήνυε τίποτε καλό. Με την πρώτη ματιά μου φάνηκε γριά. Τα αραιά σγουρά μαλλιά που ξέφευγαν από το σκουφί της ήταν κατάλευκα. Τα φρύδια και τα βλέφαρά της ήταν λευκά και τα ανοιχτόχρωμα μάτια της ίσα που διατηρούσαν μια ξεπλυμένη υποψία γαλάζιου. Ήταν όμως νευρώδης και ζωηρή, απλώς η επιδερμίδα της είχε την ωχρότητα που έχουν οι πολύ ανοιχτόχρωμοι άνθρωποι και τα άσπρα ποντίκια. Μια φορά κι έναν καιρό, όπως μου περιέγραψε αργότερα, τα μαλλιά της ήταν κατακόκκινα σαν τη φωτιά. Οι πέντε γιοι της και το τσούρμο των εγγονών της ήταν όλοι κοκκινομάλληδες· είχε σκορπίσει πυρόξανθο σε κάθε συνοικία του βόρειου Λονδίνου από το Γκόλντερς Γκριν ως το Κέντις Τάουν.

Η κυρία Μπέντλεϊ ήταν ομιλητική και, καθώς περιεργαζόμουν το τζάκι του σαλονιού, μου είπε πως κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, νοίκιαζε δωμάτια στον ποιητή Τζον Κιτς.

Αιφνιδιάστηκα. Πονούσα για το χαμένο μισό της ψυχής μου κι όταν το άκουσα με πλημμύρισε απέραντη τρυφερότητα και θλίψη. Ο Ματ αγαπούσε την ποίηση και συχνά του έλεγα ότι αυτό ήταν ανάρμοστο για έναν αρχιδιάκονο. Φυσικά τον πείραζα – άλλωστε, αυτό που μας είχε φέρει κοντά ήταν η κοινή μας αγάπη για την ποίηση. Με είδα όπως ήμουν στα είκοσι δύο μου, όταν περνούσα τις ατελείωτες καλοκαιρινές μέρες του αρραβώνα μας ονειροπολώντας, διαβάζοντας τα γράμματα του Ματ που ξεχειλίζουν ρομαντικά αποσπάσματα του Γουόρντσγουορθ, του Κραμπ, του Γιανγκ – αλλά κυρίως του Κιτς, του πιο ρομαντικού απ' όλους, που τα ποιήματά του αγαπούσα ιδιαίτερα.

Και τώρα ο Ματ δεν υπήρχε πια, τόσο απόλυτα κι ολοκληρωτικά σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ, κι εγώ ήμουν μια φτωχή,

άτεκνη χήρα πενήντα δύο χρόνων. *Μες στου Δεκέμβρη τη σκοτεινιά / ω μακάριο, μακάριο δεντρί / πώς τα πράσινά σου τα κλαριά / ξεχνούν τη χαρά τους την αλλοτινή...*

Κατάλαβα ότι με είχαν πιάσει τα κλάματα και ντράπηκα.

«Ελάτε, κυρία, ησυχάστε», με παρηγόρησε η κυρία Μπέντλεϊ.

Αγνοώντας τις χλιαρές διαμαρτυρίες μου, με οδήγησε με το ζόρι κάτω στην κουζίνα όπου έκαιγε η φωτιά, λέγοντας πως χρειάζομαι κάτι να διώξει το κρύο.

Της απάντησα ρουφώντας τη μύτη μου ότι ένα τσάι θα ήταν πολύ ευπρόσδεκτο.

«Ας πάει στην ευχή το τσάι...» είπε η κυρία Μπέντλεϊ.

Έφτιαξε μια μικρή κανάτα μπράντι με ζεστό νερό και μια κουταλιά ζάχαρη, που μας ζέστανε τόσο πολύ ώστε πιάσαμε τις εξομολογήσεις. Της εξιστόρησα χαρτί και καλαμάρι για τον ξαφνικό θάνατο του άντρα μου και για το ετήσιο επίδομα χηρείας που δεν είχε προλάβει να μου εξασφαλίσει. Κι εκείνη μου είπε για τους ρευματισμούς της που δεν της επέτρεπαν να νοικιάσει τα δωμάτιά της σε κανέναν που θα είχε μεγαλύτερες απαιτήσεις από μια μοναχική κυρία. Τέτοιες στιγμές, το υποτιθέμενο κοινωνικό χάσμα που μας χώριζε δεν είχε κανένα νόημα· ήμαστε δύο γυναίκες μόνες που παλεύαμε για μια θέση σ' αυτόν τον κρύο κόσμο. Προτού καν αδειάσει η κανάτα, της μίλησα ακόμα και για τη Φάνι.

«Για την ώρα ζω με τον αδελφό μου και τη γυναίκα του, και δεν την αντέχω άλλο».

«Θέλει να σας ξεφορτωθεί, ε;»

«Κάτι χειρότερο! Έχει την απαίτηση να μείνω σ' ένα δωμάτιο που βλέπει στους σταβλους και να διδάσκω τα παιδιά της δωρεάν. Θεωρεί ότι αυτό πρέπει να κάνει μια φτωχή συγγενής».

«Αχ, τα ξέρω καλά εγώ αυτά», είπε η κυρία Μπέντλεϊ. «Όταν πέθανε ο Μπέντλεϊ, όλες οι νύφες μου φαγώθηκαν να παρατήσω το σπίτι και να μείνω στο δικό τους σαν άμισθη υπηρέτρια. Μην υποχωρήσετε στις απαιτήσεις της, κυρία.

Αν θέλετε, σας φτιάχνω εδώ ένα ωραίο σπιτάκι και δεν θα χρειάζεται να είστε στις προσταγές κανενός».

Κι έτσι τα συμφωνήσαμε και η Φάνι αναγκάστηκε να κρατήσει την ακριβή γκουβερνάντα, προς μεγάλη της δυσαρέσκεια. Έβαλα να καθαρίσουν και να επισκευάσουν το σπίτι στο Γουέλ Γουόκ απ' άκρη σ' άκρη και τοποθέτησα τα ελάχιστα αντικείμενα που είχα διασώσει από το παλιό μου σπίτι – το πιο πολύτιμο απ' όλα, ένα πορτρέτο του αγαπημένου μου Ματ από τον Έντουιν Λάντισπρ, που του είχε δωρίσει η Αρχιεπισκοπή του Λονδίνου έναν χρόνο προτού πεθάνει – και του μοιάζει τόσο πολύ που, ακόμα και τώρα, έπειτα από τόσο καιρό, με κάνει να κλαίω αν το κοιτάξω για πολλή ώρα. Ο μικρότερος γιος της κυρίας Μπέντλεϊ κρέμασε τους πίνακες, τα κουρτινόξυλα και τα ράφια. Ανακάλυψα ότι οι γείτονές μου ήταν ένα ενδιαφέρον μείγμα από πολυάσχολους εμπόρους, νεαρούς φτωχούς συγγραφείς, συνταξιούχους πλοiάρχους, τραπεζίτες, ηθοποιούς και χασομέρηδες κάθε κοινωνικής τάξης. Στον Ματ θα άρεσε πάρα πολύ.

Επίσης θα του άρεσαν πολύ οι ιστορίες της κυρίας Μπέντλεϊ για τον Κιτς και τους δύο αδελφούς του, παρόλο που οι αναμνήσεις της απ' αυτούς δεν ήταν ιδιαίτερα ποιητικές. Πριν από τριάντα χρόνια και περισσότερο, ο μακαρίτης Μπέντλεϊ ήταν ο ταχυδρόμος της περιοχής και η Μαίρη Μπέντλεϊ μια νεαρή σύζυγος που μεγάλωνε πέντε αγοράκια. Για να τα φέρει βόλτα, νοίκιαζε δωμάτια σε κυρίους. Σ' αυτό το ήδη γεμάτο σπίτι είχε έρθει ο ποιητής και οι δύο μικρότεροι αδελφοί του – πώς χωρούσαν όλοι, εξακολουθεί να μου φαίνεται μυστήριο. Κατά τα λεγόμενα της κυρίας Μπέντλεϊ, οι αδελφοί Κιτς ήταν ευγενέστατοι νεαροί, αν και ο κύριος Τζον είχε την αναίδεια να παραπονιέται για τον θόρυβο και μια φορά έχασε την ψυχραιμία του επειδή έριχνε καρεκλοπόδαρα κι εκείνη είχε κρεμάσει τις μάλλινες κάλτσες των παιδιών στη σκάλα για να στεγνώσουν. Ήταν το τελευταίο σπίτι, είπε, όπου οι Κιτς είχαν ζήσει μαζί ευτυχισμένοι. Ο Ματ θα με κορόιδευε αν του έλεγα ότι

αυτό μου φάνηκε καλός οιωνός. «*Μα τον Θεό, Λέτι*», θα μου 'λεγε, «*τι ρομαντική ψυχή που είσαι!*»

Η άμαξα έφτασε στο Γουέλ Γουόκ στις πέντε ακριβώς, σύμφωνα με την καμπάνα της εκκλησίας. Ήταν μεγάλη, τετράτροχη, ειδικά κατασκευασμένη για να εξυπηρετεί την οικογένεια του αδελφού μου που δεν είχε σταματήσει να αυξάνεται. Έπιασα το μπαγιάτικο απομεινάρι μιας μελόπιτας από το κάθισμα και το πέταξα από το παράθυρο. Στην τελευταία καταμέτρηση υπήρχαν δέκα παιδιά και η Φάνι δεν έπαυε να τα μπουκώνει λιχουδιές σε μια μάταιη απόπειρα να τα κρατήσει ήσυχα· λιγότερα γλυκίσματα και κάποια άλλη γκουβερνάντα θα είχαν καλύτερα αποτελέσματα κατά τη γνώμη μου, αλλά κανείς δεν μου την είχε ζητήσει. Η φασαρία που επικρατούσε σ' εκείνο το σπίτι ήταν πραγματικά απίστευτη· όταν τα αγόρια γύριζαν για τις διακοπές, ο Φρεντ παραπονιόταν πως ζούσε στο Πανδαιμόνιο.

Ο αδελφός μου, ο Φρέντερικ Τάισον, ήταν ένας από τους γνωστότερους ποινικολόγους του Λονδίνου και είχε τη φήμη ότι υπερασπιζόταν δολοφόνους. Στον δικηγορικό σύλλογο λεγόταν πως ήταν ικανός να μεταστρέψει ένα σώμα ενόρκων ακόμα και υπέρ του αυτοκράτορα Καλιγούλα. Για μένα, ο Φρεντ θα ήταν πάντοτε ο σύντροφος του παιχνιδιού· το στρουμπουλό αγοράκι με την κατεργαριά στο βλέμμα, τα λακκάκια στα μάγουλα και τις αγγελικές μπουκλες. Στα πενήντα του εξακολουθούσε να μοιάζει με στρουμπουλό αγγέλακι, αν και δεν είχε πια λακκάκια στα μάγουλα και οι αγγελικές μπουκλες είχαν γκριζάρει.

Ο Φρεντ και η οικογένειά του ζούσαν μακριά από την οχλοβοή της πόλης, σε ένα παλιό σπίτι από κόκκινο τούβλο, τετράγωνο σαν κουτί, που δέσποζε πάνω από την πλατεία του χωριού Χάιγκεϊτ. Με περίμενε βηματίζοντας ανυπόμονα στο μπροστινό χολ με την μπουαζερι.

«Η Φάνι και η συμμορία είναι μαζεμένοι επάνω και δεν θα μας ενοχλήσουν».

«Καλά μου φάνηκε πως είχε παράξενη ησυχία». Έβγαλα το μαύρο μεταξωτό μπονέ μου. «Τι συμβαίνει, Φρεντ;»

«Κάτι κομμένο και ραμμένο ακριβώς στα μέτρα σου, μικρή – μια δουλειά που δεν απαιτεί τίποτε περισσότερο από μερικές διακριτικές ερωτήσεις, ίσως και μια σταλίτσα κρυφάκουσμα».

«Αχ, όχι, ανέκαθεν είχα αμφιβολίες κατά πόσο είναι ηθικό να κρυφακούει κάποιος, έστω και για καλό σκοπό».

Τα μάτια του είχαν ακόμη εκείνη τη σκανταλιάρικη λάμψη τους. «Σκέψου τα χρήματα».

«Φρεντ!»

«Μη γίνεσαι σεμνότυφη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση μιλάμε για πολλά χρήματα».

Ντρέπομαι που το λέω, αλλά το ποσό που μου ανέφερε έδωξε κάθε ηθικό ενδοιασμό από το μυαλό μου. «Θεέ και Κύριε! Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;»

«Υψηλά πρόσωπα». Χαμήλωσε τη φωνή του. «Σε λίγο θα γνωρίσεις τον κύριο Φάιλι, έμπιστο δικηγόρο των εν λόγω και κλασική περίπτωση ανθρώπου που είναι πολλά χρόνια στην υπηρεσία μιας οικογένειας. Περιμένει στη βιβλιοθήκη. Θυμήσου να μη φανερώσεις την έκπληξή σου».

«Ευχαριστώ, αλλά ξέρω τι πρέπει να κάνω σ' αυτές τις περιπτώσεις».

Η βιβλιοθήκη βρισκόταν στο μπροστινό μέρος του σπιτιού – ένα άνετο καλοφωτισμένο δωμάτιο που οι τοίχοι του κρύβονταν πίσω από τα χοντρά νομικά βιβλία του Φρεντ. Οι πράσινες κουρτίνες των τριών πανύψηλων παραθύρων ήταν ήδη εντελώς κλειστές – το σπίτι είχε χτιστεί επί βασιλείας Άννας, μια εποχή που φαίνεται πως οι άνθρωποι είχαν μεγάλη αδυναμία στα ρεύματα αέρα. Στο τζάκι έκαιγε μια ζωηρή φωτιά, υπερβολικά δυνατή για μια τέτοια μέρα. Άθελά μου σκέφτηκα πως ο λογαριασμός του κάρβουνου θα πρέπει να ήταν υπέρογκος.

Ο κύριος Φάιλι στεκόταν σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι στο κέντρο τουωματίου, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη. Του έριξα μια βιαστική ματιά. Ήταν ένας

καλοστεκούμενος, στητός άντρας μεγάλης ηλικίας, με πανέν-
 ξυπνα φωτεινά μάτια και πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Είχε ένα
 ύφος συγκρατημένης αγανάκτησης, λες και ήταν σχεδόν σίγου-
 ρος πως θα έλεγα κάτι που θα τον προσέβαλε· συνηθισμένο
 φαινόμενο – όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι που αναλάμβανα
 ήταν πάντα εξαιρετικά εύθικτοι, εξαιτίας της κατάστασης στην
 οποία είχαν βρεθεί.

Ο Φρεντ έκανε τις συστάσεις και καθίσαμε γύρω από το
 μεγάλο μαονένιο γραφείο.

«Ο αδελφός σας μου λέει ότι φημίζετε για την ικανότητά
 σας να λύνετε συγκεκριμένα οικογενειακά προβλήματα», είπε
 ο κύριος Φάιλι.

Η διακριτικότητα της διατύπωσης του μου άρεσε. «Μάλι-
 στα, κύριε. Δυστυχώς δεν είμαι σε θέση να σας δώσω συστα-
 τικές επιστολές».

Το τραχύ του πρόσωπο μαλάκωσε για μια στιγμή και στα
 μάτια του φάνηκε μια σπίθα ευθυμίας. «Για να πω την αλήθεια,
 έκανα κι εγώ τις έρευνές μου. Κάποιοι άνθρωποι τους οποίους
 βοηθήσατε στο παρελθόν πλέκουν το εγκώμιό σας, και αναφέ-
 ρομαι ειδικά σε κάποιον που το όνομά του αρχίζει από Χ».

Ο Φρεντ κι εγώ κοιταχτήκαμε πεταχτά· εννοούσε την υπό-
 θεση Χίτον, το μεγαλύτερο κατόρθωμά μας, όταν χάρη στις
 έρευνές μου ξεσκέπασα μια σατανική συνωμοσία και γλίτωσα
 τον συνταγματάρχη Χίτον από την αγχόνη.

«Είστε εξαιρετικά διακριτική, κυρία Ροντ. Σ' αυτό όλοι
 συμφωνούν».

«Είναι πραγματική σφίγγα», συμπλήρωσε με στόμφο ο
 Φρεντ. «Πιο εύκολα παίρνει κάποιος λόγια από μια πέτρα,
 παρά από την αδελφή μου».

Ο Ματ έλεγε συχνά ότι με είχε ερωτευτεί επειδή έχω «*πρό-
 σωπο χαρτοπαίκτη*» και το θεωρούσε πρόκληση να με κάνει
 να χαμογελάω.

Ο Φάιλι ξερόβηξε με νόημα και είπε: «Έχω την τιμή να
 σχετίζομαι με την οικογένεια Κόλντερστον, από το Γουιστάντ

του Λίνκολνσαϊρ. Έχετε ακουστά, ασφαλώς, τον σερ Τζέιμς Κόλντερστον».

«Μα ναι, φυσικά». Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα γιατί με είχε προειδοποιήσει ο Φρεντ να μη δείξω έκπληξη.

Ο σερ Τζέιμς Κόλντερστον είχε τεράστια περιουσία, κυρίως χάρη στα ανθρακωρυχεία του στον βορρά. Για την ώρα δεν κατείχε επίσημο κυβερνητικό αξίωμα, όμως η παρουσία του διαχεόταν στην πολιτική σκηνή σαν αόρατο αέριο. Ο Ματ έλεγε επεκριτικά πως είχε το μισό υπουργικό συμβούλιο στο τσεπάκι του.

Ώστε ο σερ Τζέιμς Κόλντερστον... Μάλιστα...

Η Θεά των Σκανδάλων δεν σεβόταν ούτε τους ισχυρούς, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

«Για να μη μακρηγορούμε, κυρία Ροντ, ο γιος έχει βάλει σκοπό να προχωρήσει σε έναν εντελώς ακατάλληλο γάμο. Για διάφορους λόγους, αυτό πρέπει να αποτραπεί πάση θυσία».

«Δεν είναι δουλειά μου να εμποδίζω γάμους».

«Όχι... Ωστόσο, φημίξετε για την ικανότητά σας να ανακαλύπτετε την αλήθεια. Γι' αυτό σας χρειαζόμαστε. Το παρελθόν της εν λόγω κυρίας, εκτός από μερικές ανησυχητικές φήμες, καλύπτεται από απόλυτο μυστήριο. Χρειαζόμαστε στοιχεία, δεν πρέπει όμως να φανεί ότι τα αναζητούμε. Αντιλαμβάνεστε τι λέω; Αρκετά έχει ήδη κουβεντιάσει ο κόσμος. Αποστολή σας είναι να βρείτε την αλήθεια, χωρίς να τραβήξετε την προσοχή».

«Πολύ ευχαρίστως. Σας προειδοποιώ, όμως, πως όταν βρω την αλήθεια μπορεί να μη σας αρέσει. Ορισμένοι άνθρωποι δεν έχουν παρελθόν, επειδή η ζωή τους είναι πολύ ασήμαντη για να αφήνει ίχνη. Πιθανότατα αυτή η γυναίκα δεν είναι ένοχη για τίποτε χειρότερο από το γεγονός ότι είναι άπορη».

«Μπορεί, μπορεί και όχι». Και πάλι εκείνη η φευγαλέα έκφραση ευθυμίας. «Προσωπικά, θα στοιχημάτιζα πολλά χρήματα πως το παρελθόν της θα σας έκανε να φρίξετε».

«Εδώ που τα λέμε, τον καταλαβαίνω», είπε η κυρία Μπέντλεϊ. «Θυμάμαι πώς ένιωσα όταν ο γιος μου ο Τομ τα έφτιαξε με μια γυναίκα που δεν διέφερε καθόλου από... ντρέπομαι να πω μπροστά σας αυτή τη λέξη, κυρία. Στο τέλος το έσκασε με έναν ναύτη και μου 'ρχόταν να χορέψω από τη χαρά μου».

Η άμαξα του Φρεντ με είχε αφήσει στο Γουέλ Γουόκ λίγο πριν από τις δέκα και είχα βρει την κυρία Μπέντλεϊ να λαγοκοιμάται καθιστή στην καρέκλα της κουζίνας, περιμένοντάς με όπως πάντα να επιστρέψω. Έβγαλα το μαύρο μεταξωτό φόρεμα, έβαλα ένα φανελένιο φουστάνι του σπιτιού και της περιέγραφα το δείπνο μου – αρνάκι ψητό με πατάτες και πουτίγκα μήλου. Μετά καθίσαμε αναπαυτικά μπροστά στο τζάκι της κουζίνας, με τα φουστάνια μας τραβηγμένα πάνω και τα πόδια ακουμπισμένα στο προστατευτικό πλέγμα. Η κυρία Μπέντλεϊ είχε ετοιμάσει μια κανάτα με ζεστό μπράντι που μοσχοβολούσε· επειδή είχε μαντέψει πως θα είχαμε λόγους να τον γιορτάσουμε και είχε δανειστεί ένα λεμόνι από τους διπλανούς.

«Τόσα λεφτά!» Ακόμα δεν μπορούσε να το χωρέσει ο νους της. Ο κύριος Φάιλι μου είχε δώσει ένα γενναίο ποσό για να καλύψω άμεσα έξοδα, και η κυρία Μπέντλεϊ κοιτούσε τα χρήματα με γουρλωμένα μάτια. «Φαίνεται πως σας χρειάζονται απεγνωσμένα για να εμποδίσετε αυτόν τον γάμο, κυρία. Μα γιατί δεν τον απείλησαν στα ίσα ότι θα του κόψουν το χαρτζιλίκι; Συνήθως αυτό αρκεί για να σκοτώσει και τον μεγαλύτερο έρωτα».

«Είσαι κυνική, Μαίρη. Δεν ξέρω αν έχεις δίκιο ή άδικο, πάντως οι Κόλντερστον δεν μπορούν να αφήσουν αδέκαρο τον νεαρό Τσαρλς. Όταν έκλεισε τα είκοσι ένα, κληρονόμησε την περιουσία της γιαγιάς του, που του αποφέρει ένα πάρα πολύ καλό εισόδημα. Στα είκοσι τρία του είναι ήδη οικονομικά ανεξάρτητος και ισχυρίζεται ότι δεν τον ενδιαφέρει καθόλου η τεράστια περιουσία του πατέρα του».

«Ε, τότε γιατί δεν την παντρεύεται αμέσως να τελειώνει η ιστορία;»

«Επειδή εκείνη δεν τον παντρεύεται χωρίς τις ευλογίες της οικογένειάς του. Αν ο σερ Τζέιμς εντέλει τον αποκλήρωνε, ο Τσαρλς θα έχανε πολύ περισσότερα πράγματα από την περιουσία. Κοινωνικά, θα ήταν ένας άνθρωπος χωρίς μέλλον. Κι όμως είναι πρόθυμος να τα θυσιάσει όλα για χάρη αυτής της γυναίκας».

«Αυτή βλέπει μακριά», είπε η κυρία Μπέντλεϊ. «Κάνει υπομονή τώρα, για να πάρει τα πολλά αργότερα».

«Δεν αποκλείεται. Από την άλλη, όμως, δεν αποκλείεται να έχει απολύτως αγαθά κίνητρα».

«Σίγουρα είναι όμορφη».

«Πολύ, απ' ό,τι μου είπαν, και με εμφάνιση και τρόπους πραγματικής κυρίας. Ο Τσαρλς τη γνώρισε όταν ήρθε στο σπίτι για να διδάξει ιταλικά στις αδελφές του. Επίσης παίζει και τραγουδά σαν να έχει πάρει μαθήματα από τους καλύτερους δασκάλους. Κανένας όμως δεν γνωρίζει τίποτε γι' αυτή εκτός από το γεγονός ότι, πριν από τρία χρόνια, στην Ιταλία, παντρεύτηκε έναν κληρικό ονόματι Ορμ, ο οποίος πέθανε έναν χρόνο αργότερα. Υπάρχει μια απολύτως αξιόπιστη καταγραφή του γάμου στο αγγλικό προξενείο της Φλωρεντίας. Ζει με την κουνιάδα της, τη μισ Ουίνιφρεντ Ορμ».

«Αυτοί όμως πιστεύουν πως κάτι κρύβει», είπε η κυρία Μπέντλεϊ.

«Ακριβώς. Και έχουν εναποθέσει όλες τις ελπίδες τους σε μια φήμη που λέει ότι είναι ήδη παντρεμένη με άλλον».

«Διγαμία! Πρώτη φορά αναλαμβάνουμε τέτοια υπόθεση».

«Είναι μια εντελώς αόριστη φήμη, που πάρα πολύ δύσκολα μπορεί να τεκμηριωθεί. Προειδοποίησα ήδη τον κύριο Φάιλι πως ίσως και να μην μπορώ να κάνω τίποτε».

«Δεν πιστεύω να αρνηθήκατε τη δουλειά!»

«Όχι, βέβαια! Συμφώνησα να ξεκινήσω αμέσως. Θα κατεβώ στο Γουιστάντ την επόμενη εβδομάδα, για να βάλω την κυρία Ορμ και την ιστορία της κάτω από τον μεγεθυντικό φακό μου. Για όλο τον υπόλοιπο κόσμο, θα είμαι η καινούρια

γκουβερνάντα που θα εκλεπτύνει την προσωπικότητα των δεσποινίδων προτού βγουν στην κοινωνία». Αναστέναξα κάπως εκνευρισμένα. «Είναι για γέλια, αν σκεφτεί κάποιος πόσους κόπους έκανα για να μην καταλήξω να γίνω γκουβερνάντα. Ελπίζω μόνο τα κορίτσια να μη μιλούν καλύτερα γαλικά από εμένα. Άσε που μπορεί να μη βρω τίποτε... Αν η κυρία Ορμ είναι τόσο έξυπνη όσο λένε, θα έχει καλύψει τα ίχνη της».

«Ωστόσο, πάντα υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να καλυφθούν», σχολίασε η κυρία Μπέντλεϊ. «Είναι κάτι μυστικά που κακοφορμίζουν και βρομοκοπούν σαν ψόφιο ποντίκι κάτω από τα σανίδια. Αν η κυρία Ορμ κρύβει κάτι, σίγουρα κάποιος σ' αυτόν τον κόσμο θα το ξέρει».

Γουιστάντ
Πέμπτη, 7 μ.μ.
ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

Αγαπητέ μου Φρεντ,

Επιτέλους έφτασα σ'όα και αβλαβής ύστερα από ένα ολοήμερο κουραστικό ταξίδι με το τρένο, όπου χόρτασα τράνταγμα και βουτήχτηκα από πάνω μέχρι κάτω στην καπνιά. Όπως φαντάζεσαι, έτρεμα τη στιγμή που θα πατούσα το πόδι μου στον πύργο και ήμουν προετοιμασμένη να περάσω τις γνωστές δοκιμασίες της γκουβερνάντας – φαγητό από τα περισσεύματα, τσιγκούνικη φωτιά στο τζάκι και αυθάδεια από το υπηρετικό προσωπικό. Ωστόσο, οι φόβοι μου αποδείχθηκαν αβάσιμοι. Παρακαλώ πες στη Φάνι πόσο καλά φέρονται οι Κόλντερστον στις γκουβερνάντες τους, για να το σκεφτεί καλύτερα την επόμενη φορά που θα έχει την απαίτηση από την καημένη μισ Μπερτς να δειπνήσει στην παγωμένη αίθουσα διδασκαλίας με ό,τι αποφάγια έχουν μείνει από το κρέας.

Στο Χόρνκασλ με περίμενε μια άνετη άμαξα. Το Γουιστάντ βρίσκεται στο νοτιότερο άκρο του Λίνκολνσαϊρ Ουόλντς και μέσα στο κρύο γκριζο σούρουπο διασχίσαμε ένα τοπίο με δασωμένους λόφους, καμπαναριά εκκλησιών και συστάδες από αγροικίες στις κοιλάδες. Καθώς χανόταν το τελευταίο φως, αίφνης στρίψαμε, βγήκαμε από

τον δρόμο και βρεθήκαμε μπροστά σε μια μεγάλη διπλή καγκελόπορτα. Πρόλαβα να δω πόσο καλοσυντηρημένο ήταν το σπιτάκι του φύλακα, πράγμα που είναι πάντοτε καλό σημάδι. Η γυναίκα που άνοιξε τις πόρτες ήταν ευπρεπής κι έκανε μια κομψότατη υπόκλιση. Κατόπιν ήταν πολύ σκοτεινά πια για να θαυμάσω τους περίφημους κήπους με το γρασίδι και τα δέντρα του πάρκου.

Το σπίτι είναι πελώριο. Χτίστηκε πριν από είκοσι πέντε χρόνια, σε ένα σχέδιο που θυμίζει κάστρο με χαμηλούς πυργίσκους και παράθυρα με μολυβένια καΐτια. Ανέβηκα τα σκαλιά και μπήκα σ' έναν προθάλαμο όπου δυο μολοσσοί κοιμόνταν και ροχάλιζαν μπροστά στο αναμμένο τζάκι· ένα τζάκι μεγαλύτερο από το σαλόνι μου.

Η κυρία Κρέικ, η οικονόμος, βγήκε να με προϋπαντήσει. Επιθυμούσα διακαώς να κάνω καλή εντύπωση σ' αυτή τη γυναίκα. Γνωρίζω εκ πείρας ότι η οικονόμος κρατά τα κλειδιά ενός σπιτιού από πολλές απόψεις – ο Θορπ, ο μπάτλερ, είναι πολύ υψηλό πρόσωπο για να ασχοληθεί με μια γκουβερνάντα. Η κυρία Κρέικ είναι αδύνατη, γκριζομάλλα, περίπου στην ηλικία μου. Φορά μια ποδιά από μαύρο μεταξωτό και είναι πολύ συγκρατημένη απέναντι στους άλλους, πράγμα που σε ό,τι με αφορά είναι κακό.

Ωστόσο, είναι ευγενική και, στο κάτω κάτω της γραφής –όπως θα έλεγε και η κυρία Μπ., ξέρει τι της γίνεται. Όλα όσα έχω δει μέχρι τώρα είναι εξαιρετικά. Σου γράφω αυτό το γράμμα καθισμένη κοντά σε μια ζωηρή φωτιά, στο πολύ ευχάριστο δωμάτιό μου. Έχω ένα ψηλό κρεβάτι, μια πολυθρόνα, ένα γραφείο και άφθονες ποσότητες κάρβουνου και κεριών. Οι κουρτίνες των παραθύρων και του κρεβατιού είναι πολυχρησιμοποιημένες,

αλλά συντηρημένες άριστα και πεντακάθαρες. Το δείπνο μου, που μου έφερε μια ευγενική κοπέλα από την κουζίνα, ήταν πίτα με κυνήγι, κρέμα με κομμάτια ψητού μήλου και ένα ποτήρι κρασί. Θαρρώ πως αν ζούσα σε τόσο ευχάριστο περιβάλλον, δεν θα με πείραζε καθόλου να γίνω γκουβερνάντα.

Σύντομα θα συναντηθώ με τον σερ Τζέιμς και τη λαίδη Κόλντερστον, υποτίθεται για να συζητήσουμε τη...

Κάποιος χτύπησε δυνατά την πόρτα. Άφησα κάτω την πένα μου. «Περάστε».

Περίμενα να δω κάποια από τις υπηρέτριες και ξαφνιάστηκα όταν είδα έναν ψηλό νεαρό με βραδινή ενδυμασία. Έτρεμε από αγανάκτηση.

«Η κυρία Ροντ;»

«Μάλιστα».

«Είμαι ο Τσαρλς Κόλντερστον και θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Ξέρω γιατί είστε εδώ».

Του είπα ότι με είχαν προσλάβει πρόσφατα για να διδάξω τις αδελφές του.

«Κουραφέξαλα», απάντησε ο κύριος Τσαρλς. «Κατασκοπεύετε για λογαριασμό του πατέρα μου».

Ωραία αρχή είχαμε κάνει. Άραγε αυτό σήμαινε πως το γνώριζαν όλοι;

Σηκώθηκα και τον κοίταξα, επιστρατεύοντας όλη την αυστηρότητά μου. «Μάλιστα, διεξάγω μια έρευνα κατόπιν αιτήματος του πατέρα σας. Υπό τη στενή έννοια, είμαι όντως “κατάσκοπος”. Αλλά αν η θέση μου εδώ είναι κοινό μυστικό, φοβάμαι πως δεν θα καταφέρω να του φανώ πολύ χρήσιμη».

«Δεν είναι κοινό μυστικό – πριν από λίγο καβγάδισα άγρια μαζί του και μου το είπε. Όλοι οι άλλοι νομίζουν πως ήρθατε για τα κορίτσια».

«Και σκοπεύετε να το σφυρίξετε σε όλους;»